

СРЕЩА

Не съмъ те виждалъ тъй отдавна вече,
години минаха — и наштъ дни
текать. Вижъ бръчки, бѣли косми. Вечерь
на лампата блестятъ. Ела, седни!

Защо мълчишъ? Или ме ти забрави —
забрави туй, което бѣхме тамъ?
Седни и нека бждемъ пакъ другари.
Нали си живъ? — Останалото знамъ.

Невѣмъ на гласъ не смѣя да запитамъ
за нѣкои нѣща, за оня мракъ.
Но где се губи ти? Кжде се скита?
Кжде сж чернитъ коси като калпакъ?

По дяволитъ тая стара пѣсень!
Ний пакъ сме съ тебъ онѣзи две деца,
въ очитъ ни е оня цвѣтъ небесенъ
разцѣфналъ по безгрижнитъ лица.

Пакъ весело лежиме на тревата,
разправяме си приказки ведно
за златното момиче срѣдъ гората,
преспало на високото дърво.